

СУЧАСНА ТЕОРІЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В США: ВІД ПОСТБЮРОКРАТИЧНОЇ ПАРАДИГМИ Б. АРМАДЖАНІ ТА М. БАРЗЕЛЕЯ ДО ПОСТМОДЕРНОЇ КОНЦЕПЦІЇ Ч. ФОКСА ТА Г. МІЛЛЕРА

Володимир Цвих, (*відповідальний автор), доктор політичних наук, професор, заслужений працівник освіти України, завідувач кафедри політології, Київський національний університет імені Тараса Шевченка (Україна), ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-3106-7454>,
Email: vftsvykh@gmail.com

Дмитро Неліпа, доктор політичних наук, професор, завідувач кафедри державного управління, Київський національний університет імені Тараса Шевченка (Україна),
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-5363-399>,
Email: dmytronelipa@univ.net.ua

Отримано: 17.04.2019

Ухвалено до друку: 13.05.2019

Опубліковано: 18.06.2019

Цвих В., Неліпа Д. (2020). Сучасна теорія публічного управління в США: від постбюрократичної парадигми Б. Армаджані та М. Барзелея до постмодерної концепції Ч. Фокса та Г. Міллера. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Державне управління, (11), 53-61.
<https://doi.org/10.17721/2616-9193.2019/11-6/7>

Анотація

Мета статті полягає у комплексному дослідженні змісту провідних новітніх концепцій в галузі публічного управління в США, виявленні їх базових ознак, а також ідентифікації ключових характеристик сучасної американської теорії державного управління.

Під час дослідження використовувався комплекс логічних методів (синтез, аналіз, індуктивний метод тощо) і такі загальнонаукові підходи, як системний, структурно-функціональний та бібліографічний.

У статті представлено системне дослідження сучасної теорії публічного управління в США, проведено аналіз провідних концепцій, розкрито їх сутність, виявлено принципи та особливості. Зокрема, проаналізовано принципи переходу від бюрократичного до постбюрократичного управління, розроблені Б. Армаджані та М. Барзелеєм; десять принципів підприємницького управління Т. Геблера та Д. Озборна; зміст рекурсивних практик, завдяки яким відбувається конструювання реальності, в тому числі публічно-політичної, на основі наукових поглядів Ч. Фокса та Г. Міллера; сутність нової державної служби Р. Денхардта, що покладається на інструменти прямої демократії і визнає громадську активність вище за ринкові інструменти в контексті досягнення суспільних інтересів; основні напрями (управлінський, політичний та правовий) інтегрального публічного управління Д. Розенблума; аргументація П. Ната та Р. Бекофа стосовно доцільності використання стратегічного менеджменту в державному управлінні. Виявлено ключові характеристики (тенденції) сучасної теорії публічного управління та адміністрування США, а саме: дебіюрократизація; маркетизація; менеджеризація; сервісізація; постмодернізація. Ідентифіковано передумови та зміст цих тенденцій.

Наукова новизна статті полягає у проведенні ґрунтовних студій головних новітніх концепцій в галузі державного управління в США, а також у виявленні загальних актуальних характеристик американської теорії державного управління.

Практична значимість статті пов'язана з можливістю подальшого використання її матеріалів у навчальному процесі, науково-дослідних розвідках та практичній царині з урахуванням виразної прикладної орієнтації сучасної теорії публічного управління США.

Ключові слова: теорія публічного управління; новітні концепції; постбюрократична парадигма; підприємницьке державне управління; постмодерне публічне управління; інтегральне публічне управління; нова публічна служба; стратегічний менеджмент.

Вступ

Сучасна наука публічного управління та адміністрування США вирізняється, насамперед, суттєвою прикладною спрямованістю, міждисциплінарним характером, використанням актуальних інформаційно-технологічних надбань, а також жвавою реакцією на запити суспільства. Кінець ХХ – початок ХХІ століть демонструють висхідну динаміку розвитку теорії, що підтверджується появою низки конструктивних практично-орієнтованих концепцій, більшість з яких почали активно застосовуватись у прикладній площині як у країні їх появи, так і за її межами майже одразу ж після їх теоретичної об'єктивації. Серед визнаних науковою спільнотою і фахівцями у галузі державного управління можна виділити такі структуровані ідейні надбання, як постбюрократична парадигма Б. Армаджані та М. Барзелея, підприємницький підхід Т. Геблера та Д. Озборна, концепція стратегічного менеджменту П. Ната та Р. Бекофа, концепція інтеграційного публічного адміністрування Д. Розенблума, сервісний підхід Р. Денхардта, а також концепцію постмодерного публічного управління Ч. Фокса та Г. Міллера тощо.

Джерела

Остання декада в українській науці з публічного управління демонструє посилення наукового інтересу серед вітчизняних дослідників до топових підходів в теорії державного управління США та ЄС, що пов'язано, насамперед, із переходом вітчизняного публічного сектору від декларативних до реальних реформ на засадах найбільш результативних практик і досвіду західних демократій. О. Антонова, В. Бакуменко, Т. Коцкулич, М. Лахижа, Ю. Левенець, В. Поліщук, О. Руденко, Г. Ситник, В. Соловійов, В. Солових, А. Чемерис та багато інших українських науковців присвятили свої теоретичні студії систематизації витоків, базових положень, принципів та інструментів сучасної теорії публічного управління США.

Особливість більшості цих науково-дослідних розробок полягає або ж у вузькій концентрації на певному предметі, або ж - в найширшому узагальненні. Наше дослідження пропонує серединний шлях: покладаючись на індуктивну методу, вивчити особливості окремих новітніх концепцій зокрема, на основі чого сформулювати провідні характеристики сучасної теорії державного управління США загалом. Відповідно, мета статті полягає у комплексному дослідженні змісту провідних новітніх концепцій в галузі публічного управління в США, виявленні їх принципів та особливостей, а також ідентифікації ключових характеристик сучасної американської теорії державного управління.

Методологія

Під час дослідження використовувався комплекс логічних методів (синтез, аналіз, індуктивний метод тощо) і такі загальнонаукові підходи, як системний, структурно-функціональний та бібліографічний. Бібліографічний метод дозволив дослідити низку першоджерел, в яких викладено провідні положення аналізованих концепцій, системний – розкрити їх зміст, а структурно-функціональний – виявити основні характеристики сучасної державно-управлінської науки в США.

Результати

Постбюрократична парадигма Б. Армаджані та М. Барзелея наприкінці ХХ століття стала своєрідним дороговказом з осучаснення державного управління шляхом переведення бюрократичних

інститутів, процедур та працівників на якісно вищій щабель. Відповідно, дослідники не пропонували повної відмови від бюрократії як способу управлінської організації, але вони наполягали на її очищенні від застарілих способів комунікації з громадянами, внутрішніх ієрархічних зв'язків та загальній ціннісній переорієнтації. Традиційну бюрократію має замінити публічний менеджмент, а це можливе лише за умови прищеплення нової управлінської культури.

Учені розробляють принципи переходу від бюрократичного до постбюрократичного державного управління, в чому проявляється виразна практична спрямованість їхньої парадигми. Дослідники проголошують необхідність актуалізації результатів діяльності публічної організації, які б були цінними, найперше, для громадян; підвищення якості внутрішніх і зовнішніх взаємодій організації та якості послуг, що надаються клієнтам; концентрації на процесі виробництва послуг; визначення місії публічної організації, провідних послуг, цільових клієнтів та передбачених прибутків; підвищення рівня відповідальності кожного окремого державного службовця і організації загалом; визначення проблем та розробки конкретних рішень для їх подолання з акцентом на постійному удосконаленні процесів, що досягається шляхом запровадження контролю (аудиту) виконання; імплементації постбюрократичної культури державного управління тощо [Barzelay, Armajani, 1992].

Нова постбюрократична культура може реалізуватися в результаті оновлення щоденних фахових практик державних службовців. Останні повинні відмовитись від неухильного слідування правилам та приписам, розробленим керівництвом організації, натомість почати самостійно аналізувати та продукувати рішення, здійснювати власні владні повноваження. Окрім цього, державні службовці повинні діяти згідно з новими стандартами якості (доступність, прозорість, відкритість, відповідальність тощо), перманентно обмінюватися інформацією зі споживачами, щоб тримати ситуацію під контролем і не допустити провалу місії через хиби в комунікації. Більше того, у процесі обговорення проблеми та пошуку шляхів її розв'язання мають бути задіяні усі зацікавлені сторони як рівні партнери, в результаті чого будуть досягнуті цілі організації і реалізовані інтереси громадян (ефективність).

Отже, за постбюрократії правила замінюються консенсусом та діалогом, заснованим на особистому впливі, а не статусі. Людям довіряють діяти на основі спільних цінностей, а не правил. Посадові обов'язки покладаються, скоріше, на основі компетентності щодо виконання завдань, а не ієрархії, і трактуються як особистісні, а не безособові. Організація має відкриту бюрократію, а не закриту незрозумілу для зовнішніх суб'єктів систему.

Найважливішим аспектом підприємницького підходу Т. Геблера та Д. Озборна була відмова від ієрархічної архітектури більшості державних бюрократій. Пильна підзвітність вимагає ретельного контролю та мінімуму бюрократичного розсуду. Ця традиційна система державного управління має багато переваг, але вона також значною мірою відповідає за стереотипну негнучкість та безвідповідальність урядової бюрократії. Результат дуже часто коштує дорого, тому що організації керуються правилами, а не результатами. Творчість задушена, вирішенню проблем перешкоджає дотримання рутинності, а значні ресурси приділяються просто управлінню людьми в системі, а не досягненню цілей політики.

Д. Озборн і Т. Геблер віділили 10 принципів переосмислення урядування, ґрунтуючись на широкій базі практичних кейсів. Ці принципи були засновані на припущенні, що уряд необхідний, але він не обов'язково повинен діяти у традиційний спосіб.

Більшість підприємницьких урядів сприяє конкуренції між постачальниками послуг. Вони наділяють повноваженнями громадян шляхом перенесення функції контролю від бюрократії до громади. Вони вимірюють ефективність роботи своїх агентств, орієнтуючись не на внесок, а на результати. Вони керуються своїми цілями (місіями), а не правилами та вказівками. Вони переосмислюють своїх клієнтів як споживачів і пропонують їм вибір, зокрема між школами, навчальними програмами, варіантами житла тощо. Вони запобігають проблемам, перш ніж вони з'являться, а не просто пропонують послуги з вирішення цих проблем. Вони вкладають свою енергію в заробіток, а не просто витрачають бюджетні кошти. Вони децентралізують повноваження, використовуючи учасницьке управління. Вони віддають перевагу ринковим механізмам, а не бюрократичним. І зрештою, вони зосереджені не просто на наданні державних послуг, а на каталізації всіх секторів - державного, приватного та добровільного - до дії для вирішення проблем своєї громади [Osborne, Gaebler, 1993: 19-20].

У спільній книзі дослідники описують, як десять нових принципів, адаптованих з приватного сектору, можуть переробити спосіб функціонування уряду, підкріплюючи власну аргументацію численними прикладами з публічно-адміністративної практики США.

Для місцевого самоврядування вчені окреслюють дві альтернативні стратегії вдосконалення надання послуг: 1) "висока дорога", яка використовує управлінські інновації для підвищення внутрішньої продуктивності; 2) "низька дорога", яка зосереджена на скороченні штату та запровадженні контрактації (залучення представників приватного сектору до надання публічних послуг).

Резюмуючи зміст підприємницького підходу Т. Геблера та Д. Озборна, зазначимо, що ця концепція спрямована на формування культури, орієнтованої на результативність, в децентралізованому державному секторі, що має такі особливості:

- увага до результатів з точки зору ефективності, результативності та якості обслуговування;
- заміна високо централізованих, ієрархічних структур децентралізованим управлінням, за допомогою якого організація обслуговування може наблизитись до точки доставки, що забезпечує швидший зворотний зв'язок;
- гнучкість у вивченні альтернатив публічного забезпечення та регулювання, яке є економічно вигідним;
- наполягання на ефективності послуг, що надаються безпосередньо публічним сектором;
- зміцнення стратегічних можливостей у центрі для керівництва цілісним процесом в економічно ефективний спосіб.

Т. Браун у роботі "Еволюція стратегії публічного сектору" [Brown, 2010] називає П. Ната та Р. Бекофа піонерами у вивченні стратегії державного сектору. І справді, цей науковий тандем одним із перших почав досліджувати можливості стратегічного менеджменту та планування на рівні публічної організації. Аналізуючи стан та умови функціонування публічного сектору США у 80-ті-90-ті роки ХХ століття, ці учені дійшли висновку, що справжня стратегічна поведінка, за допомогою якої менеджери б могли перспективно пілотували свої організації до бажаних цілей, була можливою в державному секторі, але вкрай рідкісною.

Автори концепції стратегічного менеджменту у публічному секторі наголошують на тому, що без стратегії будь-яка організація не має напрямку руху. Повсякденна діяльність не призводить до жодної цілісної мети. В ідеалі всі заходи, що провадяться, мають допомогти в подальшому визначенні цілей і поза ними - загальної мети державного агентства. "Стратегія використовується для створення спрямованості, узгодженості та мети організації шляхом формування планів, схем, структур, позицій та перспектив, що керують стратегічними діями" [Nutt, Backoff, 1992: 55], - стверджують П. Нат і Р. Бекоф.

Стратегічна перспектива розглядає державну організацію у контексті її зовнішнього середовища. Ця перспектива спрямована на визначення чітких цілей і завдань, вона намагається відійти від рутинних задач управління, акцентуючи увагу на систематичному розгляді довгострокових перспектив майбутнього самої організації. Стратегія звертається до "вирішального питання: позиціонування організації перед все більш невизначеним майбутнім" [Nutt, Backoff, 1992: 58].

П. Нат і Р. Бекоф припускають, що владне середовище і взаємозалежні суб'єкти можуть вважатися фактичним ринком публічної організації, інтереси якого вона повинна прагнути задовольнити в акті стратегічного управління. "Те, як зацікавлені сторони сприймають або розуміють речі, має більшу значущість (по відношенню до стратегії), ніж обґрунтованість вимог" [Nutt, Backoff, 1992: 14].

Науковці відокремлюють публічні організації від приватних з точки зору екологічних та трансакційних чинників та внутрішніх процесів. Екологічний чинник включає вплив політичного рівня та обмежень, що накладаються на публічні організації законними мандатами та "ринковими силами" основних та фінансуючих суб'єктів, які очікують співпраці від публічних установ для досягнення соціальних цілей. До трансакційних чинників належить примусовий характер, сфера впливу якого значно ширша, ніж у приватної компанії, публічний контроль всіх операцій, а отже, і потреба у підзвітності та власності, яка є колективною, відповідно, управління має включати такі суспільні цінності, як справедливість, відкритість, всеосяжність, чесність.

Дивлячись на публічну організацію, зрозуміло, що процеси встановлення мети є суперечливими, оскільки немає загального спільного знаменника, такого як прибуток, що робить оцінку виконання

комплексним і складним. Стимули також важко встановити, оскільки працівники не ідуть у державний сектор, прагнучи, насамперед, фінансових зисків. Вони мотивовані цікавими завданнями, важливими ролями та етичними цінностями. Окрім цього, існують також юридичні обмеження внутрішніх процесів державної організації.

У концепції П. Ната та Р. Бекофа вагомою значущістю наділене поняття лідерства у стратегічному менеджменті. Учені розробили межі надзвичайної ситуації, в яких стратегічні лідери реагують на оточення та діють, створюючи п'ять позитивних (директори, бюрократи, акомодатори, компромісники та взаємники) і три негативні стратегії управління державним сектором (домінатори, дрейфери та позиціонери) [Nutt, Backoff, 1995].

Саме завдяки науковим зусиллям П. Ната та Р. Бекофа стало зрозумілим, що стратегічне управління не є прерогативою приватного сектору, діяльність публічної організації може і має вибудовуватись на основі стратегічного планування, яке неможливе без визначення мети державної установи, її короткострокових та довгострокових завдань.

Наступна концепція представляє інтеграційний підхід до державного управління, розроблений ще одним видатним американським науковцем Д. Розенблумом. "Визначити державне управління не просто. Професор Д. Розенблум стверджує це з чіткістю. Він вважає, що державне управління, як і багато інших людських зусиль, важко визначити. Тим не менш, ми всі розуміємо, що це таке, але ми можемо мати різні думки щодо того, як воно має здійснюватися. Він зазначає, що державне управління має різні значення для різних спостерігачів і не має змістовного, універсального, теоретичного та практичного визначення" [Zaharia, 2011: 118].

Враховуючи, що державне управління має різне значення для різних спеціалістів, і в сучасній науці відсутнє єдино прийняте поняття, професор Д. Розенблум у своїй книзі "Публічне управління. Розуміння менеджменту, політики та права в державному секторі" оприлюднив власне визначення. Відповідно, державне управління – це інтеграція управлінського, політичного та правового підходів у виконанні мандатів законодавчих, виконавчих та судових органів з метою забезпечення регулювання та надання послуг для суспільства як цілого, так і для його окремих сегментів [Rosenbloom, 2009].

Таким чином, згідно з Д. Розенблумом, мають існувати три різні підходи до державного управління: управлінський, політичний та правовий, і їхні квоти в теоретичних та практичних аспектах повинні сприяти подальшому розвитку галузі. Дотримуючись цієї точки зору, він став провідним прихильником встановлення "конституційної компетенції" як базового стандарту для професіоналів державної служби. При цьому дослідник наводить сильний аргумент у розмежуванні адміністрування та управління. Він вважає, що ті, хто визначає владу з точки зору управління прагнуть мінімізувати відмінність між державним та приватним адмініструванням.

Управлінський підхід має використовуватися для посилення ефективності організацій, їхньої успішності. Основні сфери включають прийняття адміністративних рішень, менеджерські техніки, лідерів та внески працівників. Завдяки цим елементам, які працюють разом, організації можуть діяти успішно.

Політичний підхід стосується того, як політики здійснюють нагляд за різними адміністративними рішеннями. Політики мають остаточне слово щодо законів, в межах яких державні адміністратори виконують свої функції. В одній з численних статей Д. Розенблум говорить про політично-адміністративну дихотомію - принцип, який визначає, що політика та адміністрація повинні залишатися відокремленими в публічному секторі, що було досягнуто в США реформами державної служби 1870-х та 1880-х років [Rosenbloom, 1993]. Згідно з цією позицією дослідника, думка про те, що державну адміністрацію можна відокремити від політики, дивна. Він вважає, що якби політика та державне управління були окремими, цей підхід не працював би, підкреслюючи їх неминучий взаємозв'язок.

Правовий підхід, на думку Д. Розенблума, є найважливішим. Верховенство закону передбачає впорядкованість, розуміння та чітку інформацію про те, коли і як будуть виконуватися завдання. Учений стверджує, що для виконання своїх завдань державні адміністратори повинні бути компетентними у своїх юридичних та конституційних обов'язках та обмеженнях.

Аргумент Д. Розенблума полягає в тому, що для розуміння державного управління недостатньо використовувати лише один із підходів, а слід застосовувати всі три одночасно. Аналізуючи політичну історію США, науковець зазначає, що в 1946 році, проводячи великі реформи, Конгрес став централь-

ним органом стосовно того, як державне управління здійснюється на федеральному рівні, включаючи всі три підходи. Учений стверджує, що державне управління на інших рівнях має діяти так само.

Концепція нової публічної служби Р. Денхардта є реакцією на низку вище розглянутих підходів, які пропагували комплексну маркетингову та менеджеризацію державного управління. Дослідник вивчає теоретичні основи руху за оновлення державного управління на підприємницьких засадах, такі як використання ринкової моделі, акцентування на споживачах, абсолютизація підприємницьких методів управління у світлі "демократичного управління", і пропонує власну альтернативу.

Основна увага приділяється місії уряду та тому, як визначити колективний суспільний інтерес. Автор вважає, що є такі публічні аспекти, які повинні постати перед витратами та ефективністю, і що участь громадян повинна бути головним чинником прийняття публічних рішень. Роль державного адміністратора дослідник бачить як дуже складну, адже він має синтезувати потреби різних громадян, груп інтересів, обраних представників тощо.

На думку Р. Денхардта сучасне суспільство не довіряє урядовим установам, державі загалом, саме тому постає потреба у широкому застосуванні інструментів демократії участі, а саме – залучати до процесів вироблення і впровадження публічних рішень спільноти громадян, які зацікавлені у вирішенні конкретних проблем. Учений переконаний, що для відповідних зрушень склалися надзвичайно сприятливі умови. Зокрема, він наголошує на активному розвитку та поширенні нових знань та технологічних новел; формуванні постіндустріальних економік та управлінських установ, які вибудовують власну діяльність на основі інформації, знань та сервісів; масштабізації та взаємопроникненні бізнесу, політики та культури; глобальних демографічних та соціокультурних конфліктах, що потребують врегулювання.

Нова публічна служба має будуватися на нових принципах. З позиції Р. Денхардта, державні службовці повинні служити інтересам громадян, а не клієнтів; ідентифікувати суспільні інтереси; цінувати громадянство більше ніж підприємництво; міркувати стратегічно й чинити демократично; 5) усвідомлювати складність аспекту підзвітності; 6) слугувати більше, ніж направляти; 7) цінувати людей, а не лише продуктивність [Denhardt, 2007].

Постмодерне державне управління Ч. Фокса та Г. Міллера – концепція, яка відобразила загальні світоглядні та філософські видозміни у розумінні феноменів влади, насилля, демократії, діалогу, спільноти, неурядових організацій у ХХ столітті і адаптувала їх до царини публічного адміністрування. Мислителі критично ставляться до використання механізмів традиційного (ортодоксального) державного управління в сучасних умовах, проголошуючи час постмодерного підходу.

Рушійною силою постмодерного державного управління є досить сумний, але, без сумніву, точний діагноз представницької демократії взагалі та збудованого на правилах державного управління, зокрема. Модель представницької демократії, згідно з якою губернатори несуть відповідальність перед суверенним народом, на думку дослідників, мало стосується політичних реалій. І все більш болісні спроби контролювати поведінку чиновників за допомогою все більш детальних правил є марними.

Альтернативи наявній у США системі державного управління не повинні мати претензій на грандіозність, але мають більш скромно налаштовуватися на боротьбу з надзвичайними ситуаціями, спираючись на розсудливість (а не на універсалізацію гносеологій) та стимулювати громадянську активність, яка представляє роботу самих людей (а не претензії представляти інтереси і працювати для людей). Такими альтернативами, з точки зору Ч. Фокса та Г. Міллера, можуть бути конституціоналізм, комунітаризм та неолібералізм [Fox, Miller, 2015].

По суті, Ч. Фокс і Г. Міллер пропонують специфічну онтологічну та гносеологічну позицію для теорії дискурсу, розробивши конструктивістську позицію, яка поєднує авторське бачення феноменології разом з теорією структурування. Гносеологічна позиція дослідників починається з визнання того, що значення є соціально конструйованим. Основна ідея полягає в тому, що всі ми маємо репозиторій припущень, які сприймаються як належне, включаючи звичну практику рукоштовування при зустрічі. Але, як зазначають автори, ми забуваємо про те, що наша реальність побудована тому, що ці соціальні практики стають звичками. Натомість ми схильні переробляти свій соціальний досвід і створювати мисленнєві моделі настільки грандіозними, що вони затмарюють щоденні практики життя, від яких ці категорії первісно були похідними.

Отже, в контексті концепції постмодерного публічного управління реальність будується за допомогою соціальних практик, якими керують структурні властивості або рекурсивні практики, такі як формальні правила, неформальні конвенції та / або мова. Це є вирішальним аспектом позиції Ч. Фокса та Г. Міллера, оскільки підкреслює традиційне бачення державних органів як монолітних, негнотливих структур, укомплектованих безіменними функціонерами, які бездумно виконують завдання. Більше того, це дозволяє припустити, що практики агентств частіше не локалізовані і піддаються змінам.

Дискусія та висновки

Вище проаналізовані наукові конструкти свідчать про формування кількох ключових характеристик (тенденцій) в сучасних теорії і практиці публічного управління та адміністрування США, а саме:

- дебюрократизації;
- маркетизації;
- менеджеризації;
- сервісізації;
- постмодернізації.

Перша тенденція пов'язана з необхідністю пошуку відповіді на невдоволення громадян засиллям бюрократичних процедур та "панівною" роллю бюрократа, друга - покликана оптимізувати витрати на державний апарат з видатків платників податків та зробити діяльність останнього прибутковою та ефективною, менеджеризація виникає з необхідності переосмислення ролі і функцій державного службовця, його місії та специфіки комунікації з громадянами, організаціями другого та третього секторів як рівноправними партнерами, сервісізація постає логічним наслідком діджиталізації публічної сфери в результаті активного розвитку ІКТ, постмодернізація стає реакцією на бурхливий розвиток інститутів громадянського суспільства, деліберативних практик, а також посилення ролі у публічно-політичному контексті неурядових організацій. Більшість цих тенденцій максимально актуалізувалися у 80-ті-90-ті роки ХХ сторіччя, відповідно, науковий дискурс збагатився новими теоретичними підходами та пропозиціями. Вектор подальших досліджень з цієї проблематики може стосуватися аналізу практик сучасного публічного управління в США, пошуків відповідності прикладного досвіду нормативним регулятивам, превалюючим у теорії.

Бібліографія

Barzelay M., Armajani B. Breaking Through Bureaucracy: A New Vision for Managing in Government - Los Angeles: University of California Press, 1992. - 237 p. - ISBN 978-0520078017.

Brown T. The Evolution of Public Sector Strategy [Electronic resource]. - Access mode: <http://academic.udayton.edu/richardghere/org%20theory%202010/ot%202011/pdf/trevorbrown.pdf>

Denhardt R. The New Public Service. Serving, not steering - New York: Business Park Drive, 2007. - 240 p. - ISBN 978-0765626264.

Fox C., Miller H. Postmodern Public Administration - New York: Routledge, 2015. - 192 p. - ISBN 1317478428.

Nutt P., Backoff R. Strategic Management of Public and Third Sector Organisations - San Francisco, CA: Jossey-Bass Publishers, 1992. - 486 p. - ISBN 978-1555423865.

Nutt P., Backoff R. Strategy for Public and Third Sector Organizations // Journal of Public Administration Research and Theory. - Vol. 5. - No. 2. - 1995. - P. 189-211.

Osborne D., Gaebler T. Reinventing Government: How the Entrepreneurial Spirit is Transforming the Public Sector - New York: Plume, 1993. - 405 p. - ISBN 978-0452269422.

Rosenbloom D. Editorial: Have an Administrative Rx? Don't Forget the Politics! // Public Administration Review. - Vol. 53. - No. 6. – 1993. - P. 503-507.

Rosenbloom D. Public Administration: Understanding Management, Politics, and Law in the Public Sector - NY: McGraw Hill, 2009, - 580 p. – ISBN 978-0073403892.

Zaharia P. Public Administration and Local Autonomy – Public Management Theory Approaches [Electronic resource]. - Access mode: http://upg-bulletin-se.ro/old_site/archive/2011-4/12.%20Zaharia.pdf

References

Barzelay, M., & Armajani, B. (1992). Breaking Through Bureaucracy: A New Vision for Managing in Government. Los Angeles: University of California Press.

Brown, T. (2010). The Evolution of Public Sector Strategy. Retrieved from <http://academic.udayton.edu/richardghere/org%20theory%202010/ot%202011/pdf/trevorbrown.pdf>

Denhardt, R. (2007). The New Public Service. Serving, not steering. New York: Business Park Driv.

Fox, C., & Miller, H. (2015). Postmodern Public Administration. New York: Routledge.

Nutt, P., & Backoff, R. (1992). Strategic Management of Public and Third Sector Organisations. San Francisco, CA: Jossey-Bass Publishers.

Nutt, P., & Backoff R. (1995). Strategy for Public and Third Sector Organizations. Journal of Public Administration Research and Theory, 5 (2), 189-211.

Osborne, D., & Gaebler, T. (1993). Reinventing Government: How the Entrepreneurial Spirit is Transforming the Public Sector. New York: Plume.

Rosenbloom, D. (1993). Editorial: Have an Administrative Rx? Don't Forget the Politics! Public Administration Review, 53, (6), 503-507.

Rosenbloom, D. (2009). Public Administration: Understanding Management, Politics, and Law in the Public Sector. NY: McGraw Hill.

Zaharia, P. (2011). Public Administration and Local Autonomy – Public Management Theory Approaches. Retrieved from http://upg-bulletin-se.ro/old_site/archive/2011-4/12.%20Zaharia.pdf

CONTEMPORARY THEORY OF PUBLIC ADMINISTRATION IN THE USA: FROM POST-BUREAUCRACY PARADIGM BY B. ARMAJANI AND M. BARZELEY TO POSTMODERN CONCEPT BY CH. FOX AND H. MILLER

Volodymyr Tsvykh (*corresponding author), Doctor of Political Sciences, Professor, Honored Worker of Education of Ukraine, Head of the Political Science Department, Taras Shevchenko National University of Kyiv (Ukraine),

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-3106-7454>,

Email: vftsvykh@gmail.com

Dmytro Nelipa, Doctor of Political Sciences, Professor, Head of the Public Administration Department, Taras Shevchenko National University of Kyiv (Ukraine),
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-5363-399>,
Email: dmytronelipa@univ.net.ua

Abstract

The purpose of the article is to study comprehensively the content of the leading newest concepts in the field of public administration in the United States, identify their basic features, as well as clarify key characteristics of the contemporary American theory of public administration.

The study used a set of logical methods (synthesis, analysis, inductive method, etc.) and such general scientific approaches as system, structural-functional and bibliographic ones.

The article presents a systematic study of modern theory of public administration in the United States, analyzes the leading concepts, reveals their essence, principles and features. In particular, the principles of transition from bureaucratic to post-bureaucratic management, developed by B. Armajani and M. Barzeley, are analyzed; ten principles of entrepreneurial government by T. Gaebler and D. Osborne; the content of recursive practices, due to which the construction of reality takes place, including public and political, based on the scientific views of Ch. Fox and H. Miller; the essence of R. Denhardt's new civil service, which relies on the instruments of direct democracy and recognizes public activity above market instruments in the context of achieving public interests; main directions (managerial, political and legal) of integrated public administration by D. Rosenbloom; argumentation of P. Nutt and R. Backoff regarding the expediency of using strategic management in public administration. The key characteristics (trends) of the modern theory of public administration in the US are revealed, namely: debureaucratization; marketization; managerization; servicing; postmodernization. The preconditions and content of these tendencies are identified.

The scientific novelty of the article is to conduct a thorough study of the main new concepts in the field of public administration in the United States, as well as to identify general relevant characteristics of the American theory of public administration.

The practical significance of the article is related to the possibility of further use of its materials in the educational process, research and practical field, taking into account clear applied orientation of modern theory of public administration in the United States.

Keywords: *theory of public administration; new concepts; post-bureaucracy paradigm; entrepreneurial government; postmodern public administration; integrated public administration; new public service; strategic management.*

Received: 17.04.2019

Accepted for publication: 13.05.2019

Published: 18.06.2019

Tsuykh, V., & Nelipa, D. (2020). Contemporary theory of public administration in the USA: from post-bureaucracy paradigm by B. Armajani and M. Barzeley to postmodern concept by Ch. Fox and H. Miller. Bulletin of Taras Shevchenko National University of Kyiv. Public Administration, (11), 53-61. <https://doi.org/10.17721/2616-9193.2019/11-6/7>